

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Quae nova, hominibus grata: & quomodo Lutherus mundum deceperit
atque inescarit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

In quorum vestigia Ebion, Cerinthus & Manes ingressi aliquid de divinitate attributum evertere conati sunt. his deinde Marcion successit, qui veram incarnationem Filii Dei negavit, & quantumvis reciperet S. Lucæ Evangelium, omnia tamen loca verum corpus altuentia in Christo, per Galuinianum interpretamentum, id est, figura Corporis corrumpere molitus fuit, uti ex Refutatore eiusdem Tertulliano legenti constabit. Successit deinde Arius, qui verum Hominem confessus divinitæ essentiam naturam in Christo negavit, nempe homœusion volens inducere pro Catholico homœosio. Successit illi Euryches, qui utramque naturam in Christo confessus, utramque confudit, & mixtum effecit, sed cum Ecclesia hosce hostes iam vioceret proprietates naturæ utriusque in Christo aggressi sunt oppugnare increduli tunc & una voluntas Christi, & eius operatio, & passio, & mors multis modis in disquisitionem vulgi protracta fuit, donec ad ipsum quoque Spiritum S. devoluta est procella opinarum, & illius vel divinitas vel à patre filioque processio cepit in dubium vocari per Græcos. Post hanc quoque sectam succumbentem, de Ecclesia articulus cepit conuelli, nempe caput Oecumenicum Papa Romanus & pars opt. Ecclesiæ Sæcti & cultus Sanctorum & his dicatarum imaginum usus, de quibus cum acriter esset concertatum. Sanctorum communio, & quidem Augustissima illa cum Christo per Eucharistiam à Berengario in Gallia cepit everti, & contra à recte credentibus firmari, donec Lutherus sequentem articulum, nimirum Remissionem peccatorum aggressus eumque in nihilum redigere laboravit, suoque errore omnes veteres in theatrum reduxit, tanquam immèdiatus Antichristi præcursor homo peccati quæ enim alia pars de Symbolo restat oppugnanda, bestia illi deterrimæ ultimæ, quæ *carnis resurrectio*, quam tamen aduersus ipsam Enoch, & Elias, non solum verbis sed & experimento resurrectionis suæ probabunt & verissimè & sanctissime ab Ecclesia semper creditam fuisse.

DE PRIMA DISPUTATIONE

In negotio religionis habita, deque eiusdem exitu.

CAPUT X.

ARGUMENTVM.

I. *Quæ noua, hominibus grata: & quomodo Lutherus mundum decipere atque inescaris.*

- II. *Lutherus, nomen suum ubique celebrari animadvertens, cristas multo altius tollit, & incredibili arrogantia inflatur.*
- III. *Inter Eccium & Carolstadium, Georgii Saxonie Ducis operâ, disputatio instituitur.*
- IV. *Carolstadio Lutherus se adiungit, & disputandi prouinciam in se recipit.*
- V. *Incipit à S. Sedis auctoritate.*
- VI. *Lutheri in hac disputatione inconstantia.*

Quæ noua, grata sunt & accepta, vulgo præferim, in quo non est consilium, non ratio, non discrimen, non diligentia, Faciles omnibus noui aliquid afferentibus aures præber, noua seclatur, noua amplectitur; nec quidquam nisi præsentia respicit. Id in Lutheri hæresi apparuit, quam plures præcipiti quodam iudicio, aut potius temerariâ credulitate amplexi sunt, Lutherum videre, audire gestientes. Ex quo factum est, ut paulatim Dei in terris Vicarius, eiusque statuta & leges in contemptum apud ipsos venerint. Lutherus interea scriptis ad Imperatorem, Reges, Principes, non Germaniæ tantum, sed vniuersæ Christianæ Reipublicæ litteris, variè eorum animos versabat, his adulando (ut in litteris ad Sabaudia Ducem apparet) illam tamquam Prophetia & Dei legatus, diuinam iram interminando. Pronis auribus accipiebatur, quod nihil nisi Reformationem spectare aut poscere se dicebat, protestans cetera integra & illa sibi fore: ut quorum monasterio adhuc se contineret, ad diuinum Officium frequenter celebraret. Atque ô vrinam his ille se limitibus continuisset, non autem domum Dei (quam sordibus ministrorum negligentia fortè infectam, purgandam susceperat) tamquam alter Herostratus succendisset. Hoc tamen ne faceret, multa adhibita sunt etiam Anno sequenti 1529. remedia. Sed & ipsi Luthero etiam indices suggererentur occasiones maiori & noua proteruitatendi in ruinam grauiorem. Occasiones profundius decidendi fuere. primo in Heluetia exurgens motus duce Zvvinglio qui primo Ian. primam cõcionem seditiosam habuit, quo die Tiguri monstrum Hermaphroditi natum est, aptum omen hæresis nascituræ. 2. Maximiliani Imp. mors 12. Ian. 3. Importunus concursus professionis indictæ Lutheri confluentiam Rheni in Archiepiscopatu Treuirensi, & disputatio ab eo habenda Lipsiæ, & his similia, nam superiore anno Ioannes Eckius & Lutherus Augustæ Octobri

mense

menſe congreſſi, ad tollenda ſcriptionum polemica- rum ſcandala, diſputationem, publicam in huius anni Iunium Lipſiæ habendam condixerant, & Carolus Militius Roma in Saxoniam profectus hoc Anno cum Luthero conuulſat, contenerat- que, Altebutgi, ut Luthero, datis humilibus ad Papam litteris cauſam cenſuræ eius ſubijceret (quod & 3 Maij fecit, magnificè commendata Ro- mana Eccleſia) & dum cauſa ab aliquo Germaniæ Epifcopo, veluti Treuitenſi, cognofceretur, ſilen- tium partes tenerent. Cum igitur improvide Mi- litius Conſuetudinem profectus, Lutherum eodem ad Treuitenſem Epifc. euocat, improvide diſpu- ratio imminens euocati profectioem, & omnem deinceps Militij actionem & ſpem abruptit.

II. Ad Lutherum interea ſcholastica iuuentus certatim accurrebat, & verſibus aliſque encomijs tamquam alterum Herculem ad cælum uſque ef- ferrebat: ſic ut breui nomen eius per totum terra- rum orbem celebraretur. Præſertim cum Braſmus Roterodamus hoc ipſo tempore pro Luthero de- diſſet epistolam ad Fridericum Elect. Saxoniz de- clamatoriam tanquam cui lis mouentur ob Lati- nitatem & linguarum peritiam, confectus libros Lutheri ab optimis legi, etſi à ſe non ſint adhuc lecti. Tam fama tantæ rei omnium animos mira exſpectatione ſuſpenſos tenebat:

*Fama, malum quo non aliud velocius ullum.
Mobilitate viget, viresque acquirit eundo;
Tam ſicti prauique tenax, quam nuncia veri
Hæc tum multiplici populos ſermone replebat
Gaudens, & pariter facta atque infecta canebat.*

Æquid animi Luthero fuiſſe putatis, vbi vidit ſe tamquam Demotheum olim. — digito paſſim monſtrari, & dicier, Hic eſt: — vbi Romam non aliter quam cælum Iouis nutu, nominis ſui fama quaſi ſedibus emoram, nec minus ipſius metu quã ſi Hannibal ad portas eſſet, conſternatam animad- uerſit? Habet hoc vitium natura noſtra, ut adula- tionem amet, ſuiſque laudibus turgeſcat, & maiora quam capere poſſit præſumat. Sic Lutherus ſu- perbia, certiffima animarum peſte, elatus, tantos ſpiritus ſibi ſumpſerat, ut ſe pro diuino vate, & ver- ba ſua pro oraculis habenda eſſe exiſtimaret. *Nomen meum*, ait in epiftole ad Ducem Brunſuicen- ſem, *tum celebrari cepit, adeo ut nullus opponere ſe audeat. Quæ licet exigua gloria valde mihi placebat.* Quinetiam paucis ad ſe aditum dabat: ſic ut Ca-

rolo Militio Papæ Nuncio ægre, & quidem ipſius Ducis interceſſione, bis videndi ipſius acque allo- quendi potestas facta ſit: de quo ipſe Luthero poſtea ſæpe eſt gloriatus. Tum ille Apoſtolus, tũ Euangelista audire, & cum Spiritu S. de reſormanda Eccleſia, ac tota Chriſtiana Republica firmiori- bus tibiſcinibus ſtabilenda conſultare videri vo- luit. *Oculos tuos, aiebat, o Germania, ad me conuertere: ad quam ſaluandam ego miſſus ſum. Accede ad me, chariſſima mea patria, & aperi aures Euangelio, quod hæcenus numquam audiuiſti.* Sic quintus hic Euan- gelista loquebatur, ſuperbia & ambitione infla- tus. Sed cedo Martine, vbi ſunt diuina miſſio- nis tuæ teſtimonia? vbi Prophetiæ? Vis dicam? Illæ ſunt, quæ *Attendere, nos iubent (a) à falſis Prophetis, qui ad nos venturi ſunt in veſtimentis oui- um, intus autem ſunt lupi rapaces. Hæretici, ut re- cte Bernardus ait, (b) ſpecie oues ſunt, ſeritate lupi, aſtutia vulpes.* Porro diſputationis Lipſienſis hæc fere ſeries fuiſſe repetitur.

III. Dum Lutherus noui Apoſtoli perſonam indutus Wittebergæ omnia miſcet; Archidiaconus quidam eiufdem ciuitatis, Carolſtadius no- mine, eandem religionem publice profiteri cœ- pit. Hic ex Eccleſiaſticorum ordine primus de- ſertis Eccleſiæ vexillis, ad Lutheri caſtra trans- fugit. Sed de furioſo hoc homine, & noua Se- cta, ab eo multum indignitate Luthero, ad magi- ſtri ſui ruinam procuſa, libro II. fuſius dicitur. Hic quum in ſcripta quædam Ioannis Eccij In- golſtadienſis Canonici contra Lutherum incidif- ſet, refutanda ea, ac Lutheri ſui, quem Doctorem, SS. Theologiæ creauerat, exiſtimationem defen- dendam ſibi ſumpſit ediditque aduerſus Eckium libellum atro maledicentiæ felle ſcriptum. cui cum Eckius modeſtam reſponſionem oppoſu- iſſet, ad Iudicium ſedis Apoſtolicæ, vel alterius Vniuerſitatis prouocando, Carolſtadius non mi- nus amarum obiecit. Itaque re tandem eo dedu- cta, ut Colloquio dies & locus, Lipſia nimi- rum, ſit designatus. Erat tum ciuitas hæc ſub di- rione Georgij Saxoniz Ducis, cuius frater Fride- ricus, vti ex ſuperioribus intelligi poteſt, Lu- thero potrocinium ſuſceperat. Colloquio huic acriter ſeſe oppoſuit Lipſienſis Epifcopus, non ignarus eiufmodi concertationibus hæreſes non modo non retundi, verum etiam excacui & no- vis opinionibus viam aperiri. Quemadmodum

a Matth. 7. b Ser. 66. in Cant.